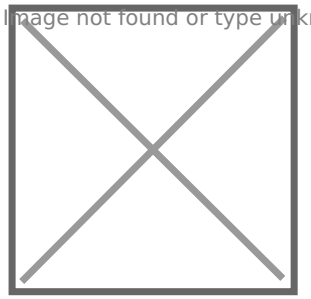
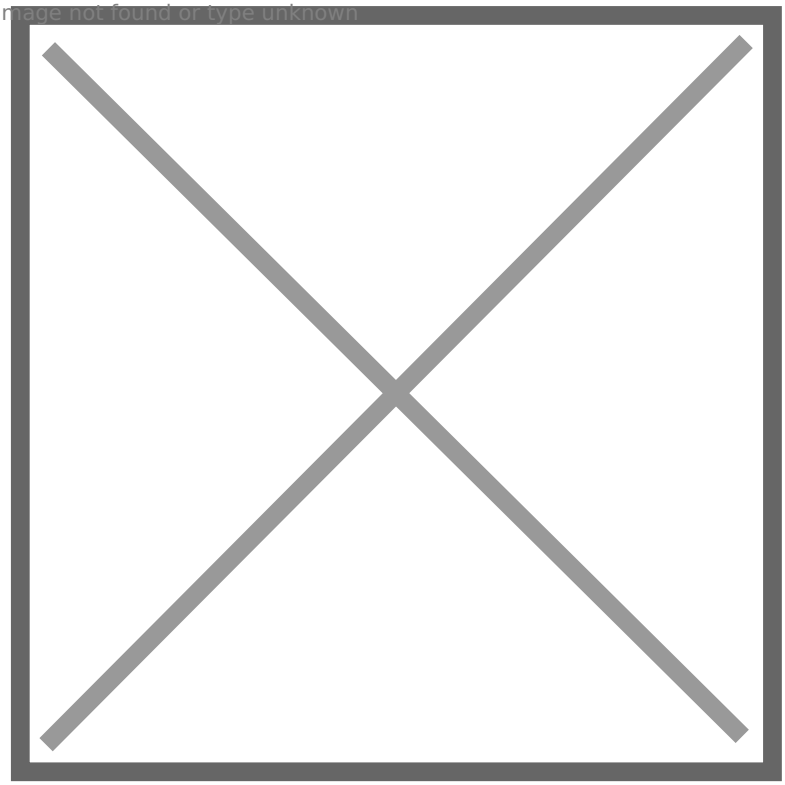
Historia i zabytki

Rys historyczny

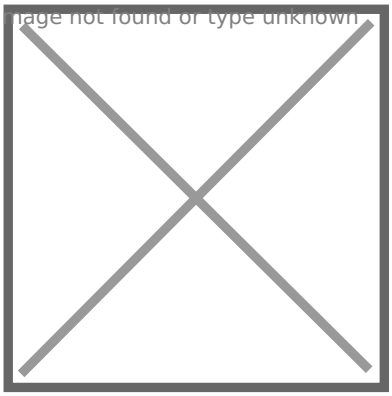

Pomorze Zachodnie wkroczyło w XIV wiek podzielone, rozbite na szereg małych księstw, z których każde prowadziło swoją własną, mniej lub bardziej niezależną politykę. Od 1295 roku w dzielnicy wołogoskiej, panował Bogusław IV. Otto I natomiast władał dzielnicą szczecińską. Księstwo szczecińskie obejmowało wówczas obszar nad dolną Odrą i na południe od Piany, wysypy Uznam i Wolin oraz tereny na wschód od Kamienia i Stargardu aż po ziemię kołobrzeską (od 1248 r. należała do biskupów kamieńskich). Przetrwało w stanie nienaruszonym do śmierci księcia Ottona w 1344 roku. Wówczas to objął w nim panowanie jego jedyny syn Barnim III, który sprawował rządy do 1368 roku. Księstwo wołogoskie w 1317 roku zostało poszerzone o ziemię słupsko-sławieńską, a w 1325 roku o ziemię księstwa rugijskiego. Po śmierci księcia Bogusława IV w 1309 r., władzę w księstwie objął jego jedyny syn Warcisław IV. To właśnie ten władca założył Szczecinek. Miejsce lokalizacji miasta nie było kwestią przypadku. Położone na przesmyku dwóch jezior, wśród trudno dostępnych bagien i mokradeł, doskonale nadawało się na graniczną twierdzę. Już we wczesnym średniowieczu zresztą na tzw. Wzgórzu Przemysława (zwanym również Wzgórzem Bismarcka) istniało grodzisko obronne, a w jego bezpośrednim sąsiedztwie jeszcze dwa inne słowiańskie grodziska, "Trzesieka" i "Zamek".

W politycznych planach Warcisław IV Szczecinek miał pełnić bardzo ważną rolę granicznej warowni, zabezpieczającej jego księstwo przed terytorialną ekspansją Marchii Brandenburskiej, która na przełomie XIII/XIV wieku coraz częściej zaczęła zagrażać politycznym interesom Gryfitów.

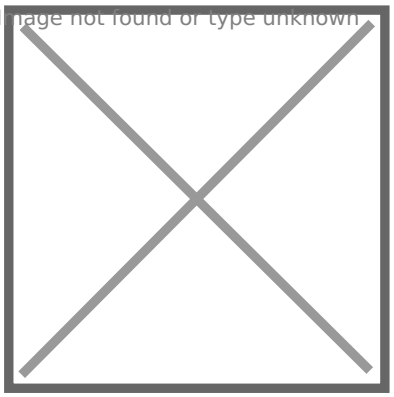
Nazwa miasta wyraźnie nawiązywała do Szczecina, stolicy całego księstwa pomorskiego. W herbie miasto otrzymało czarnego książęcego gryfa na złotym polu oraz jesiotra, który już w średniowieczu należał na tych terenach do rzadkości. Od XIV wieku odnotować można coraz ściślejsze związki Pomorza Zachodniego z Polską.

W 1341 r. król Kazimierz Wielki obiecał księciu pomorskiemu Bogusławowi V jedną ze swoich córek, Elżbietę. Porozumienie w tej kwestii zawarto ostatecznie w lutym 1343 r. w Poznaniu. Związki z książętami pomorskimi władca polski wykorzystał, starając się o odzyskanie Santoka i ziemi wałeckiej, która połączyła bezpośrednio Polskę i Pomorze Zachodnie. Wnuk ostatniego przedstawiciela dynastii Piastów, książę słupski Kaźko, brany był nawet pod uwagę jako następca tronu polskiego. Małopolska szlachta zniszczyła jednak po śmierci polskiego króla jego dokument sukcesyjny i ostatecznie wnuk ostatniego z Piastów nigdy nie zasiadł na tronie Polski. Kaźko Słupski objął jedynie władzę w ziemi dobrzyńskiej, Bydgoszczy, Złotowie i Wałczu jako lennach Korony Polskiej. Jego matka natomiast, Księżna Elżbieta, uciekając przed szalejącą na całym Pomorzu zarazą, schroniła się w szczecineckim klasztorze Marientron, gdzie w 1361 roku zmarła. Stosunki pomorsko-polskie uległy intensyfikacji w okresie panowania

Warcisława VII, Bogusława VIII i Barnima V. Wpływ na to miała zapewne polityka zakonu krzyżackiego. Książęta pomorscy zawarli wtedy sojusze z królem polskim Władysławem Jagiełłą (Bogusław VII w 1393 r., Barnim V w 1401 r., a Bogusław VIII w 1403 r.).

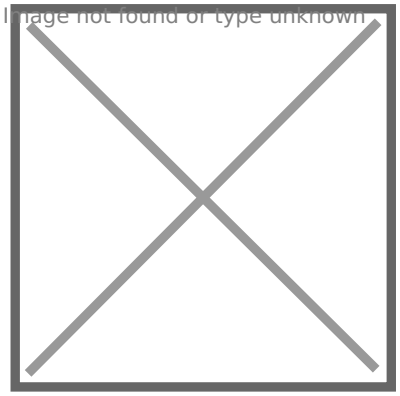
Ważnym wydarzeniem w dziejach miasta był antypolski zjazd z udziałem Wielkiego Mistrza Zakonu Krzyżackiego Ulryka von Jungingena i Świetobora I Szczecińskiego oraz Bogusława VIII Słupskiego, który odbył się na tutejszym zamku. Ciekawostką jest jednak fakt, że mimo podjęcia militarnych zobowiązań wobec Krzyżaków, żaden z nich nie wziął udziału w wojnie z Polską po stronie Zakonu. W wojnie polsko-krzyżackiej (1409-1411) wśród sprzymierzeńców Zakonu NMP pojawił się jedynie książę szczeciński Kazimierz. W 1410 r. w obozie pod Grunwaldem książę Bogusław VIII otrzymał w lenno od króla polskiego Bytów, który jednak na mocy pierwszego pokoju toruńskiego (1411) znalazł się ponownie w granicach krzyżackich Prus. Dopiero w 1466 r. po drugim pokoju toruńskim ziemia lęborsko-bytowska została przyłączona do Pomorza Zachodniego. Podobny zjazd odbył się w Szczecinku w 1423 roku. Wtedy to na szczecineckim zamku, oprócz książąt pomorskich i zakonnych dygnitarzy pojawił się pochodzący z dynastii Gryfitów Eryk I - król Dani, Szwecji i Norwegii.

Okres Wojny Trzynastoletniej (1454-1466) okazał się dla Szczecinka bardzo burzliwy. Lawirowanie pomiędzy Polską a Zakonem Krzyżackim było dla Gryfitów czasami zbyt trudne, a co najważniejsze, nie zawsze przynosiło pożądane rezultaty. Bywało tak, że koflikt między potężnymi sąsiadami, uderzał pośrednio w księstwa pomorskie. Tak było w 1455 roku, kiedy to wójt Szczecinka - Kurd Glasenapp - w związku ze spustoszeniem przez wojska zakonne kilku przygranicznych wsi, zmuszony był wypowiedzieć Zakonowi Krzyżackiemu pokój. Najgorszy jednak dla ziemi szczecineckiej okazał się najazd wojsk polskich i posiłkujących ich Tatarów, który miał miejsce w 1461 roku. Król polski, Kazimierz Jagiellończyk, chcąc zmusić sprzymierzonego z Zakonem Krzyżackim księcia Eryka Pomorskiego do zmiany polityki i jednoznacznego opowiedzenia się po stronie polskiej, najechał na Szczecinek. Najazd ten nie był samowolnym wypadem niesubordynowanych wojsk lecz świadomie zaplanowaną wyprawą. Nie ulega w każdym razie wątpliwości, że Kazimierz Jagiellończyk doskonale wiedział o wyprawie

ochotników oraz Tatarów na okolice Szczecinka i w pełni tę akcję militarną aprobował. Po roku 1466 i podpisaniu pokoju toruńskiego w historiografii polskiej nie pojawiają się już wzmianki o najazdach na ziemie księstwa pomorskiego i sam Szczecinek. Można stąd wnioskować, że klęska Zakonu i objęcie panowania nad terenami byłego państwa krzyżackiego przez najwybitniejszego z Jagiellonów ustabilizowało sytuację na pograniczu pomorsko-polskim.

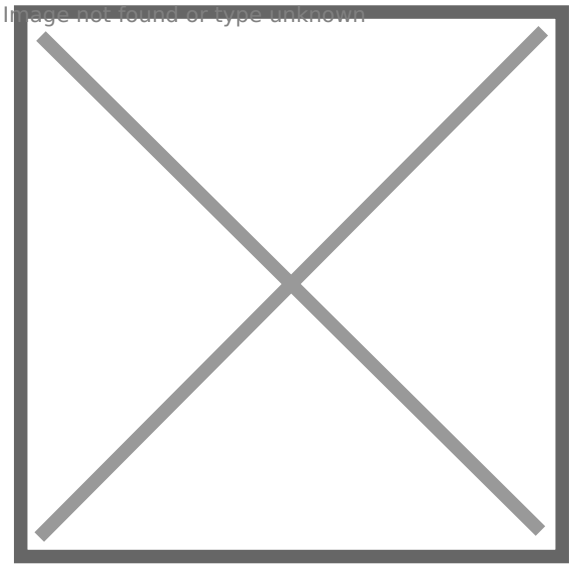
XVI wiek i panowanie Bogusława X to w dziejach Szczecinka okres względnego spokoju i propsperity. Dopiero w latach 1581-1592, podobnie jak na całym Pomorzu, nasiliły się niepokoje społeczne, które w przypadku Szczecinka przybrały formę walki z czarownicami. W tym czasie spalono w naszym mieście za czary prawie 30 osób. Okres wojny 30-letniej (1618 - 1648) należał do najgorszych w dziejach miasta. Przemarsze wojsk wszystkich walczących armii, rabunki, napady i wreszcie zaraza spustoszyły Szczecinek w sposób dotychczas nienotowany. Jedynym jaśniejszym punktem było w tamtym czasie ufundowanie w 1640 roku przez księżną Jadwigę Brunszwicką jednego z pierwszych na Pomorzu Zachodnim gimnazjów. Koniec XVIII i wiek XIX przynosi dalszy rozwój miasta.

Wielkie znaczenie dla rozwoju miasta miało obniżenie wód jeziora Wielimie przeprowadzone w latach 1780-1784. To potężne przedsięwzięcie pozwoliło na uzyskanie nowych gruntów. Wojny napoleońskie na krótko zakłóciły ten pomyślny rozwój. Szczecinek w lutym 1807 roku zajęły wojska generała Tomasza Łubieńskiego. W ciągu następnych lat kwaterowały tu dziesiątki tysięcy żołnierzy. Klęska Wielkiej Armii i jej odwrót spod Moskwy miały i swój szczecinecki finał. W kilku zbiorowych mogiłach pochowano tu bowiem 119 żołnierzy, którzy zmarli z zimna i wyczerpania. Dzisiaj w miejscu pochówku stoi popiersie młodego żołnierza napoleońskiego dłuta Z. Wujka.

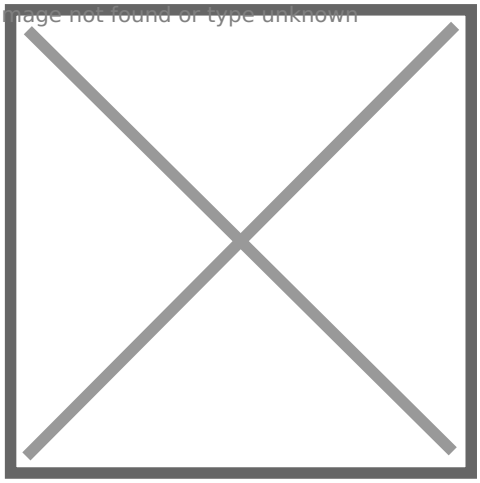
Koniec wojen napoleońskich przyniósł Szczecinkowi znaczne ożywienie gospodarcze i inwestycyjne. Dzięki przeprowadzonym wówczas w Prusach reformom, przekształcono ustrój państwa, stwarzając podwaliny do rozwoju gospodarki kapitalistycznej. W myśl ustaleń z 1818r. Szczecinek stał się siedzibą władz powiatowych, a także jednostką sądu okręgowego. Zniesienie pańszczyzny w Prusach umożliwiło napływ ludności wiejskiej do Szczecinka, wobec czego znacznie wzrosła liczba jego mieszkańców. W 1812 roku Szczecinek zamieszkiwało 1.749

osób, a już w 1843r.- 4.054. Zwiększała się też liczba domów. W 1800r. było ich 299, w 1825r. - 347, 1840r. - 378, a w 1855r. - 466.

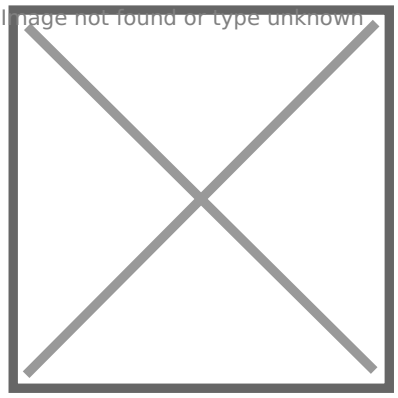
W okresie międzywojennym miasto stało się znanym i popularnym ośrodkiem turystycznym. Duża w tym zasługa dobrych połączeń kolejowych, dzięki którym Szczecinek stał się ważnym węzłem komunikacyjnym na Pomorzu. W czasach hitlerowskich wzniesiono w mieście dwa duże kompleksy koszar i system umocnień Wału Pomorskiego na zachód od miasta. To właśnie stąd stąd we wrześniu

1939 roku ruszył na Polskę Korpus Pancerny gen. H. Guderiana.

Miasto zostało zdobyte 27 lutego 1945 roku (a nie jak do niedawna sądzono 28 lutego) przez oddziały 32 Dyw. Kaw. Gwardii pod dowództwem generała J. P. Kałużnego, po krótkiej, zaledwie jednodniowej walce. W wyniku postanowień pokojowych pomiędzy państwami koalicji antyhitlerowskiej wszystkich niemieckich mieszkańców Szczecinka przesiedlono do Niemiec (m.in. w okolice Eutin), a ich miejsce zajęli repatrianci z utraconych na rzecz ZSRR kresów wschodnich oraz z Polski centralnej.

Zamek Książąt Pomorskich w Szczecinku

Już pod koniec XIII wieku na wyspie znajdującej w pobliżu miejsca, z którego wypływa rzeka Nizica, istniało słowiańskie grodzisko. Graniczny charakter grodu oraz jego znakomite walory obronne sprawiły, że około 1310 roku, z inicjatywy księcia Warcisława IV, rozpoczęto w tym miejscu wznoszenie zamku. Szczecinecki zamek stał się dzięki temu siedzibą starostów, którzy w imieniu księcia sprawowali tu władzę. Pierwszym z nich został Otto von Wedel. W tym samym czasie, istniejąca wcześniej na stałym lądzie osada, otrzymała prawa miejskie. Nie bez wpływu na lokalizację zamku w Szczecinku, było wybudowanie przez Krzyżaków warowni w Człuchowie i rosnące zagrożenie ze strony Zakonu NMP oraz Brandenburgii. W 1356 roku zabudowania z czasów Warcisława IV zostały rozebrane, a z pozyskanego w ten sposób materiału wzniesiono nowy zamek - tym razem już w pełni murowany. [ckeditor_pg_embed:1576]

W początkowej fazie swojego istnienia zamek składał się w zasadzie tylko ze skrzydła południowego. Dziedziniec otoczono murem, a całość budowli posadowiono na planie zbliżonym do prostokąta. Brama wjazdowa znajdowała się od strony miasta, czyli od północy. To właśnie z niej z na stały ląd prowadził znany z późniejszych rycin drewniany most położony na charakterystycznych palach. Budowę zamku prowadzono do 1364 roku. Nie obeszło się jednak bez przerw. Pierwsza z nich miała miejsce w momencie przesunięcia granicy z państwem krzyżackim, w wyniku której Szczecinek stracił na obronno-strategicznym znaczeniu. Do końca XIV wieku wznowiono jednak prace i wybudowano jeszcze drugą kondygnację głównego skrzydła. Prawdopodobnie podczas rozbudowy prowadzonej w latach 1459-1474, za czasów księcia Eryka II, wzniesiono północne skrzydło, w którym znalazła się brama wjazdowa. Budynek ten miał trzy kondygnacje, a przy jego wschodnim narożniku znajdowała się czworoboczna wieża.

W latach 1606-1610 książę Filip II przebudował południowe skrzydło, nadając mu typowy dla renesansu kształt architektoniczny. W 1619 roku książę Ulryk wzniósł w miejsce starego, rozebranego skrzydła północnego, nowe, które przetrwało aż do 1801 roku. Kolejna przebudowa miała miejsce w roku 1690 i 1780. W ciągu XIX i XX roku jeszcze kilkukrotnie przebudowywano budynek. W roku 1653 zamek przejęła Brandenburgia i od tego czasu zaczął chylić się on ku upadkowi. W latach 1780 - 93 mieściła się w nim założona przez Fryderyka Wielkiego manufaktura pasów

brzusznych. W latach w latach 1800-1880 z kolei znajdował się tu szpital i przytułek.

W okresie II wojny światowej, jeśli wierzyć niektórym relacjom, na zamku znajdowała się katownia gestapo, w której przesłuchiwano m.in. żołnierzy Batalionu Odra. Po wojnie zamek zajmowało wojsko, później natomiast, niemal do końca lat osiemdziesiątych, znajdował się tu dom wycieczkowy Jantarii. Na początku lat dziewięćdziesiątych poprzedniego stulecia władze miasta sprzedały Zamek prywatnemu inwestorowi, który miał uruchomić w tym miejscu hotel. Niestety skończyło się tylko na ambitnych planach, a zabytkowy obiekt niszczał przez kilkanaście następnych lat. Dopiero wykupienie Zamku przez Radę Miasta, które nastąpiło w 2007 roku, umożliwiło jego odbudowę.

W 2011 roku Urząd Miasta Szczecinka rozpoczął kompleksową rewitalizację zabytkowego, południowego skrzydła zamku, w którym mieści się Centrum Konferencyjno-Szkoleniowe. Oficjalne otwarcie Zamku Książąt Pomorskich w Szczecinku odbyło się 14 września 2013 roku. Poniższa galeria doskonale obrazuje ogrom prac, które wykonano, aby uratować jeden z najstarszych zabytków Szczecinka.

[ckeditor_pg_embed:1617]

Kalendarium najważniejszych wydarzeń dziejów Zamku Książąt Pomorskich

1310 – na polecenie księcia Warcisława IV rozpoczęto wznoszenie zamku, siedziby książęcych starostów

1361- W Szczecinku umiera Księżna Elżbieta, córka Kazimierza Wielkiego i żona Bogusława V

1356-1364 – istniejące zabudowania rozebrano i od strony jeziora wzniesiono murowane skrzydło południowe, zwane później domem rycerskim

1409 – antypolski zjazd z udziałem wielkiego ma Ulryka von Jungingen, oraz książąt Świętobora I Szczecińskiego i Bogusława VIII Słupskiego

1423 – kolejny antypolski zjazd z udziałem m.in. Eryka I króla Danii, Szwecji i Norwegii, wielkiego mistrza krzyżackiego Paula von Russdorff, oraz książąt zachodniopomorskich Ottona II szczecińskiego, Kazimierza V szczecińskiego,

Warcisława IX wołogoskiego, Barnima VII wołogoskiego i Bogusława IX słupskiego

1457(?) – na zamku zatrzymał się wielki mistrz krzyżacki Ludwig von Erlichshausen

1459-1474 – za czasów księcia Eryka II od strony miasta wzniesiono skrzydło północne zwane skrzydłem bramnym

1606 – zamek stał się wdowim wianem żon książąt zachodniopomorskich

1606-1616 – na zamku zamieszkała księżna Anna, wdowa po Bogusławie XIII

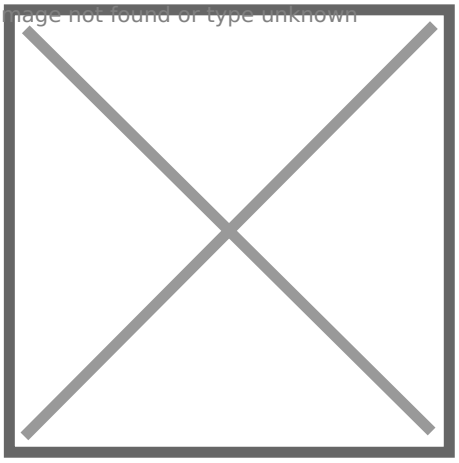
1612 – w czasie wykonywania pomiarów do swej Wielkiej Mapy Księstwa Pomorskiego, na zamku zamieszkał Eilhardus Lubinus

1623 – na zamku zamieszkała księżna Jadwiga Brunszwicka wdowa po księciu Ulryku - fundatorka jednego z pierwszych gimnazjów na Pomorzu Zachodnim

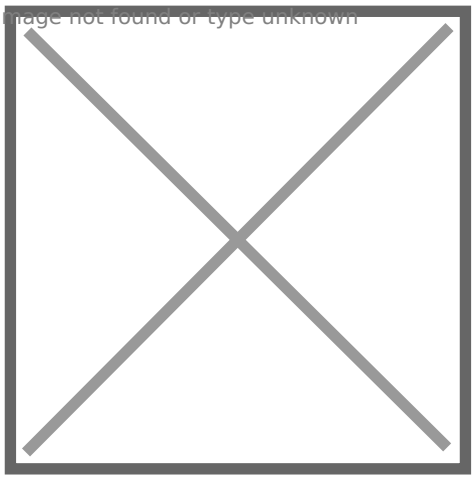
1707(?) – na zamku miał mieszkać przez dłuższy czas Karol Stanisław Radziwiłł, Kanclerz Wielki Litewski i stronnik Augusta II Mocnego w Wojnie Północnej

foto. Marcin Wilk, Tomasz Czuk Temat.net

Wieża kościóła św. Mikołaja

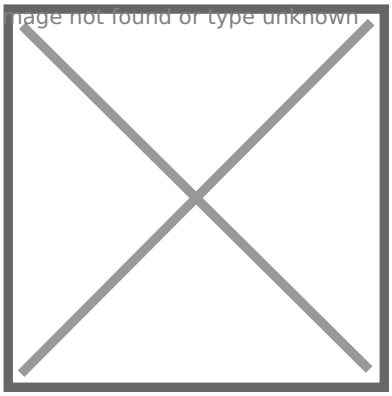

Wieża jest pozostałością po kościele p.w. św. Mikołaja, który był najstarszym budynkiem sakralnym w mieście. Pochodzi najprawdopodobniej z połowy XVI w. To w zasadzie najstarszy tak dobrze zachowany zabytek w Szczecinku. Wybudowana w stylu gotyckim z materiału pozyskanego po rozbiórce znajdującego się na wzgórzu Marientron klasztoru. Od II połowy XVI wieku kościół Św. Mikołaja był świątynią luterańską. Najwcześniejszy wizerunek świątyni znajduje się wśród widoków miast zachodniopomorskich na mapie Lubinusa i pochodzi z 1612 roku.

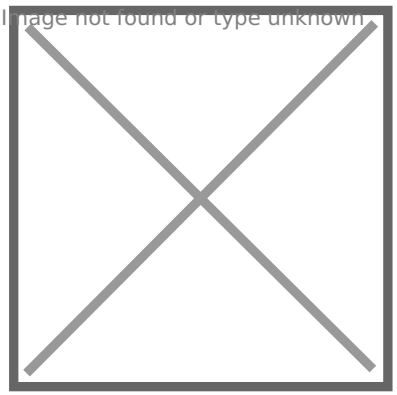

Świątynie rozbudowano w II połowie XVIII w. Wówczas na wieżę położono barokowy dach hełmowy, który w 1811 roku został zastąpiony nowym dachem namiotowym.

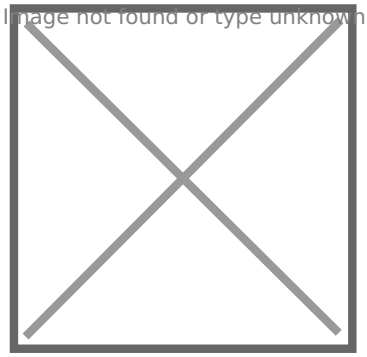
Kościół Św. Mikołaja posiadał bardzo interesujące wyposażenie wnętrza, między innymi ufundowane w I połowie XVII w przez księżną Jadwigę Brunszwicką: ołtarz kołobrzeskiego rzeźbiarza J. Funkiego, dekoracyjny strop w prezbiterium oraz sprzęty liturgiczne. W 1909 roku korpus główny świątyni rozebrano, a najważniejsze elementy wyposażenia - w tym epitafium Doroty Westreglen z XVII wieku - przeniesiono do nowego, neogotyckiego kościoła pw. św. Mikołaja (obecnie NNMP).

Od 1913r. prowadzono w budynku prace adaptacyjne w celu przystosowania go do potrzeb muzealnych, które zakończyły się rok później otwarciem Heimatmuseum. Po II wojnie światowej, dzięki staraniom Aleksandra Stafińskiego, w 1958 roku utworzono tutaj Muzeum Ziemi Szczecineckiej. W 2006 roku ekspozycje muzealne przeniesiono do nowej siedziby Muzeum Regionalnego, które mieści się obecnie przy ul. Szkolnej 1.

Kościół pw. Narodzenia Najświętszej Maryi Panny

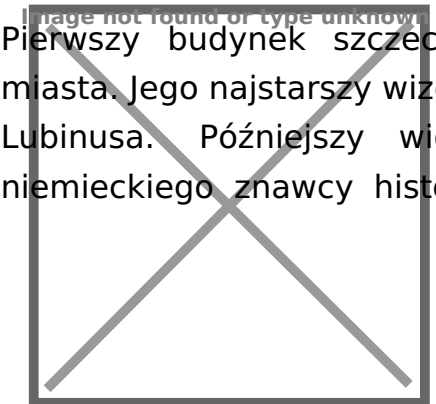
Neogotycka świątynia, zbudowana w latach 1905-1908 wg projektu berlińskiego architekta Oskara Hossfelda. Wzniesiona jako pseudohala, na planie krzyża łacińskiego z sześciobocznym prezbiterium, od wschodu ujętym po bokach niskimi aneksami. Od zachodu, do korpusu głównego kościoła, przylega wznosząca się na 78 metrów, wieża. Okazała bryła, imponuje swoją smukłością i lekkością, uzyskaną dzięki zastosowaniu strzelistych elementów dekoracyjnych: wysokich, ostrołukowych okien i drzwi oraz neogotycką ornamentyką blend w wieży i w szczytach kościoła.

Trójnawowe wnętrze z emporami przykrywa dekoracyjne, gwiaździste sklepienie. W oknach prezbiterium oraz w oknach pierwszej kondygnacji nawy znajdują się witraże wykonane przez F. Mullera z Quedlinburga. Ołtarz główny, neogotycki, szafiasty. Z krucyfiksem Frieze v. Leeke ze Szczecina i obrazami olejnymi wykonanymi przez Frl. v. Ubicha - m.in. kopia Schongauera.

Na chórze duże organy na 1670 piszczałek, wykonane przez P.B. Volkera z Bydgoszczy. Świątynia posiada także część wyposażenia, przeniesionego ze starego kościoła św. Mikołaja, m.in. wapienne epitafium Doroty A. Westreglen z 1621 r., żony starosty szczecineckiego Piotra Somnitza oraz 6 mosiężnych świeczników z I połowy XVII w.

Do końca II wojny światowej świątynia funkcjonowała jako kościół ewangelicki pw. Św. Mikołaja (Neue Nikolai Kirche).

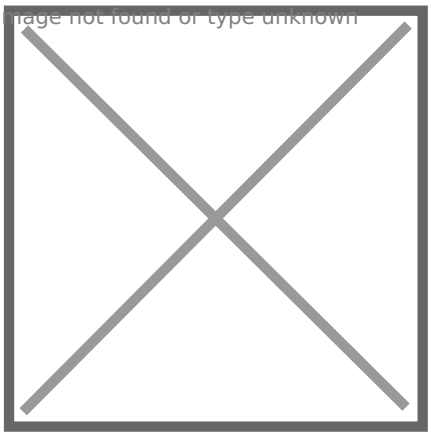
Ratusz

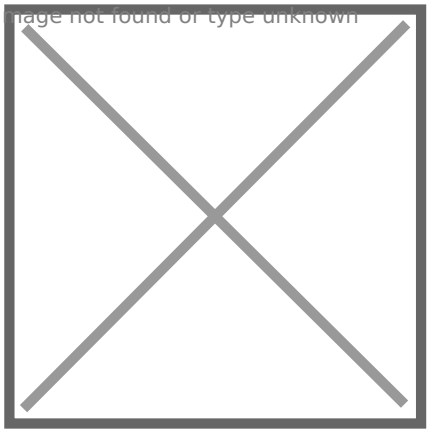
Pierwszy budynek szczecineckiego ratusza zbudowano w centralnym miejscu miasta. Jego najstarszy wizerunek został umieszczony w 1612 roku na słynnej mapie Lubinusa. Późniejszy widok ratusza, autorstwa profesora Karla Tümpla - niemieckiego znawcy historii Szczecinka - pochodzi z 1792 roku i w latach 30.

poprzedniego stulecia. Widniejący na nim gmach wzniesiono w 1710 r. Był to niewielki dwupiętrowy budynek na planie prostokąta o wymiarach 23 na 10 m, o konstrukcji szachulcowej, w charakterystycznej dla pomorskiej architektury.

Z czasem rozbudowany o pomieszczenia dla straży miejskiej, remizę strażacką i wagę miejską. Stan techniczny obiektu, w jakim znalazł się pod koniec XVIII wieku, wobec znacznych kosztów remontu, wpłynął na podjęcie decyzji przez ówczesne władze miejskie, o wzniesieniu nowego gmachu, pozyskano na ten cel pieniądze pochodzące ze sprzedaży folwarku miejskiego w Godzimierzu (Friedrichshof).

Nowy ratusz wzniesiono w 1852 r. w północnej pierzei rynku, wg projektu inspektora budowlanego Blaurocka z Białogardu. Wzniesiono go w stylu eklektycznym z przewagą elementów neoromańskich. Budynek posadowiony na masywnych kamiennych fundamentach posiada dwie kondygnacje i piwnice. Jego bryła jest urozmaicona wysoką wieżą, umieszczoną na osi głównej. W przyziemiu po stronie zachodniej pierwotnie znajdowały się dwa pomieszczenia dla kupców z wejściem od dzisiejszej ul. 1-go Maja oraz pokoje dla straży miejskiej.

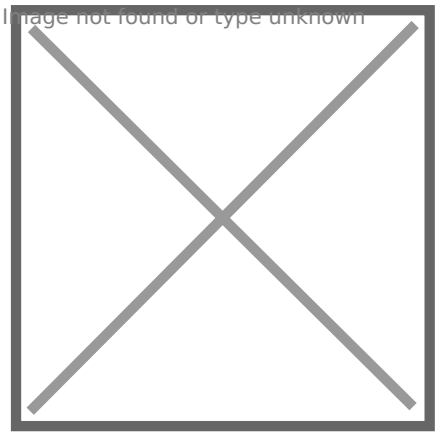

Na prawo od korytarza mieściła się kasa miejska i izba wykorzystywana jako pomieszczenie depozytów sądowych. Po stronie frontowej znajdowała się izba chorych z gabinetem i kuchnią stanowiąca również mieszkanie dla służby. Na I kondygnacji po stronie zachodniej była sala zarządu z dużym brązowym popiersiem króla Fryderyka Wilhelma.

Obok znajdował się gabinet burmistrza i biuro policji. Mieściło się tam również małe mieszkanie burmistrza, w wieży na III i IV kondygnacji znajdowały się cele więzienne, a wyżej pomieszczenia mechanizmu zegarowego,

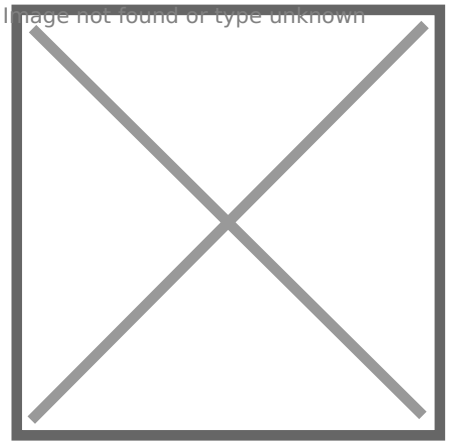
wykonanego przez rzemieślnika z Chojnic – Hilliego. W fasadzie wieży umieszczono kamienny herb miasta wykuty przez Aronsfelda z Białogardu. Ze starego ratusza przeniesiono dzwony zegarowe ufundowane przez mieszczan mieszczan 1801 roku, odlane przez szczecineckich ludwisarzy: Meyera i Schumachera. W 1853 r. wybudowano na dziedzińcu ratusza stajnie i remizę strażacką. W latach 30-tych XX wieku budynek ratusza został rozbudowany od strony północnej o modernistyczne skrzydło według projektu szczecineckiego architekta Waltera Liczkowa. W tej części na I piętrze umieszczono salę posiedzeń.

W oknach wstawiono witraże wg projektu berlińskiego artysty Carla Bucha, przedstawiające pochód przedstawicieli różnych zawodów, ufundowane przez szczecineckie cechy rzemieślnicze i właściciela miejscowego browaru H. Riemera.

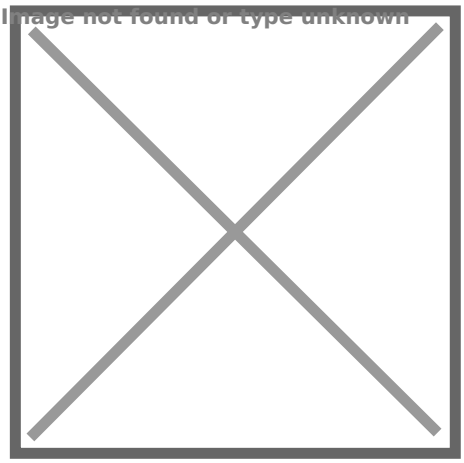

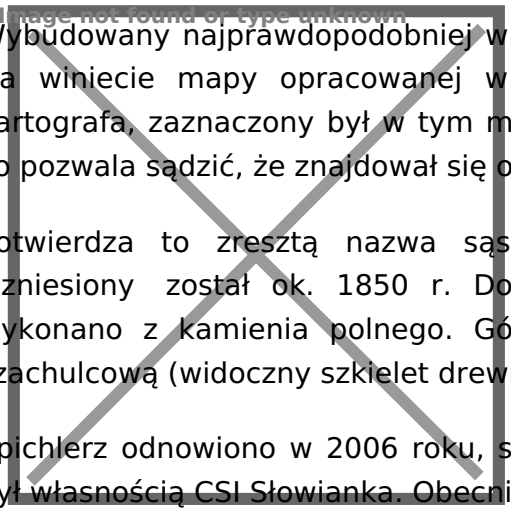
Witraże w oknach zachodnich ze scenami rodzajowymi odnoszącymi się do ideologii nacjonalistycznej wykonał Max Lüder z Piły. W ostatnim okresie elewacje ratusza poddano renowacji metodą piaskową, dzięki której odzyskał on swój dawny blask.

W 2013 roku połączono z gmachem ratusza dwie wyremontowane, zabytkowe kamienice oraz zainstalowano zadaszenie nad dziedzińcem, umiejętnie łącząc nowoczesność konstrukcji poliuretanowej z zabytkową bryłą budynku.

Spichlerz

Wybudowany najprawdopodobniej w połowie XIX wieku w miejscu starego, książęcego młyna. Na winiecie mapy opracowanej w 1618 r. przez Lubinusa, niemieckiego matematyka i kartografa, zaznaczony był w tym miejscu młyn książęcy i prawdopodobnie właśnie spichlerz, co pozwala sądzić, że znajdował się on tu przynajmniej od XVII wieku.

Potwierdza to zresztą nazwa sąsiedniej ulicy, która nazywa się Młynarska. Budynek wzniesiony został ok. 1850 r. Dolne partie murów od strony rzeki Niezdobnej (Nizicy) wykonano z kamienia polnego. Górne, z wyjątkiem ścian szczytowych, mają konstrukcję szachulcową (widoczny szkielet drewniany) z wypełnieniem ceglanym.

Spichlerz odnowiono w 2006 roku, stanowi ważną atrakcję turystyczną miasta. do 2014 roku był własnością CSI Słowianka. Obecnie znajduje się w rękach prywatnego właściciela.

inf. Tomasz Czuk

- Share: Facebook
- Print
- PDF